

LBRIS

We know
books

SAM GAYTON

NEGUȚĂTORUL DE ZĂPADĂ

Traducere din limba engleză de
Alunița Voiculescu

O REȚETĂ PENTRU ZĂPADĂ / 13

- 1) Sosirea unui străin / 15
- 2) O invenție numită zăpadă / 24
- 3) Să scăpăm de curent / 31
- 4) Un băiat face o călătorie foarte lungă / 39
- 5) Se deschide valiza / 43
- 6) Lettie Pipernegru pregătește ceaiul / 52
- 7) Facerea hanului La Calul Bălan / 62
- 8) Ține urmele înghețate! / 69
- 9) Vântul dă o mână de ajutor / 80
- 10) Umflarea fără de sfârșit a alchimistului Blüstav / 87

Capitolul 1

Sosirea unui străin

Zăpada a ajuns în Albion într-o iarnă atât de neagră și de rece, încât îngheța și sufletul focului. Venise împachetată în valiza unui străin. Iar Lettie a fost prima care a văzut-o.

Străinul venea dinspre port, târându-și bagajul *brum brum brum* peste pietricelele din târgușorul Barter, în căutarea firmei hanului La Calul Bălan. O găsi pe strada Oțetului, atârnată de poarta unei case pe piloni. De sus, prin ferestruica bucătăriei, hangița Lettie îl privea venind.

Urmări cu telescopul ei lungă linie de urme de pantofi lăsată de el în gheața înnoroită. Îl văzu cum pune mâna pe scara care ducea la ușa ei și începe să urce, tot mai sus în noaptea neagră și involburată.

Vântul bătea atât de puternic, de-ar fi putut să-i ia cu totul degetele de la mâini, dar bărbatul nu purta mănuși. Era cea mai dură iarnă pe care o cunoscuse Lettie, iar el era de departe cel mai înghețat oaspete.

Avea dinți albaștri.

Avea păr alb.

Avea degete albastre.

Albul ochilor lui era albastru, iar pupilele îi erau albe.

– Un om cu barbă de țurțuri, îi șopti ea lui Brebenoc, care tocmai zburase înăuntru. Unde să-l cazăm? Căci toate paturile sunt ocupate.

Brebenoc își suci capul, iar Lettie zâmbi. Pentru un porumbel, era un bun ascultător, dar la conversații era teribil de nepriceput.

Lettie își închise telescopul cu un *clanc* și îl lăsă să cadă în buzunarul șorțului ei de bucătărie. Se duse în cămăruța din față, unde cei doi oaspeți ai ei – o doamnă din Laponsia și o bijutieră din Boemia – stăteau în fotolii, la gura focului. Își trecuseră numele reale în cartea de oaspeți, dar Lettie le zicea Morsa și Holbata. Doamna era Morsa, pentru că era grasă și avea mustați. Iar bijutiera era Holbata, pentru că nu făcea altceva decât să se holbeze. Li se potriveau mai bine porecelele date de Lettie decât numele lor.

– Vine cineva, spuse micuța și subțirica Holbată.

Își agăță bine ochelarii scopici în jurul urechilor și își aplecă ușor lentilele, să se holbeze înspre ușă, cu ochii cât cepele.

– Nu va căpăta patul meu, spuse Morsa.

Boticul rujat i se îmbufnă, ochisorii de porc i se uitară pieziș și bărbia ei triplă începu să-i tremure.

Lettie nu avu timp să răspundă, pentru că ușa se trânti de perete. În prag se afla bărbatul cu barba de țurțuri.

- Am nevoie de o cameră, zise el, de una *neapărat* înghețată!

Pe loc, focul se transformă într-o grămăjoară de cenușă. Vântul se infiltră și el, astfel că, înainte ca Morsa să își poată acoperi urechile, stinse toate cele zece lumânările din cerceii săi în formă de candelabre.

- Da, zise străinul încetșor. Așa mai merge.

Zâmbi, lăsând să se audă un fel de pârâit, în timp ce o așchie din barba lui de țurțuri căzu pe podea.

Lettie rămăsese cu privirea țintă la el. Cu burta forfotindu-i de emoție, încercă să îi ia valiza, dar străinul îi făcu semn să se îndepărteze.

- Pleacă de aici, zise el încruntându-se. Mult prea fragilă.

- Nu sunt fragilă, răspunse ea. Am 12 ani.

- Vorbeam despre *marfa* mea! se răsti el, arătând din cap către valiza din mahon. Este foarte... fragilă. Dacă se strică, n-o mai cumperi. Iar asta ar însemna că am bătut tot drumul ăsta degeaba.

- Domnule, zise Lettie, nu știu ce vindeți, dar știu că nu-mi permit să cumpăr.

- Nu fi așa sigură, i-o reteză străinul. Știu să recunosc un client atunci când îl văd.

Morsa și Holbata priveau totul de sub blănurile lor. Lettie amuți. De o săptămână încoace nu auzise decât:

- Mai trebuie zahăr în ceai!

- Mai trebuie pături pe fotolii!

- Mai trebuie lemne pe foc!

Iar acum venise cineva - un bărbat înghețat, cu o valiză misterioasă - care îi spunea că *ea* era *clientul*.

Lettie Pipernegru, nu te mai uita ca proasta și zi ceva, se gândi ea.

– Bine ați venit la hanul La Calul Bălan, domnule!

– Da, da! zise el cu nerăbdare. Acum adu-l pe proprietar înainte să mă dezgheț de tot!

Lettie își dădu ochii peste cap. *Întotdeauna* clienții noi făceau greșeala asta. Își șterse mâinile de șorț.

– *Eu* sunt stăpâna locului.

– *Tu?* rânji el.

Lettie îi oferi una dintre cele mai dure priviri ale ei.

– Exact, domnule. Eu. Lettie Pipernegru.

– Dar unde este domnul Pipernegru?

– Tati trebuie să fie la cârciumă, cred. Jos, în port, la Caldul Dinaintea Furtunii¹, la jocuri de noroc cu marinarii.

Străinul își țuguie buzele albastre, vizibil iritat.

– Și doamna Pipernegru?

– Ei bine, răspunse Lettie înțepat, după părerea mea, asta nu e deloc treaba dumneavoastră.

– Fetițo, nu ai nici cea mai vagă idee care este treaba *mea*. Să nu uiți asta. Nu ești decât un client.

– Ba sunt mult mai mult de-atât, zise Lettie. Spăl cearșafuri, șterg praful de pe polițe, curăț camere și prepar un ceai *foarte* bun.

– Priceperea ei ca gazdă, spuse Morsa, este satisfăcătoare.

– Dar decorul este îngrozitor, spuse Holbata, ba chiar urât la vedere.

---

¹ *Clam Before the Storm* în original: joc de cuvinte bazat pe asemănarea dintre *clam* (scoică) și *calm* (liniște). (N. tr.)

Lettie urmări privirea străinului care scruta cămăruța. Hanul La Calul Bălan era mohorât și golaș. Tablourile de pe pereți dispăruseră, lăsând pătrate întunecate pe lemn. În bucătărie era o masă mare, lângă semineu două fotolii, iar într-un colț se afla vechea pianină a lui Mami. Mai rămăsese un singur covor. Unul mic.

- Pare că e destul de frig, zise el.

- Dar toate paturile sunt ocupate, zise Lettie.

- Nu vreau o cameră pentru *dormit*, fetițo. Vreau o cameră pentru *afaceri*.

Lettie era pe punctul de a-i ține o predică despre bunele maniere și a-l trimite de unde venise. Dar nu putu. Hanul La Calul Bălan avea mare nevoie de bani. Pasiunea pentru jocuri a lui Tati îl aducea, deja, pe domnul Hulpavu, recuperatorul, în fiecare săptămână la ușa lor. Așa că, în loc de mustrare, Lettie îi adresă străinului un zâmbet și îi arătă ochii ei minunați, uriași: ochii lui Mami a ei, de mult plecată.

- Bineînțeles, domnule. Somn sau afaceri, avem același tarif aici...

Apoi întinse o mână și adăugă:

- Trei șilingi pe noapte, dacă nu vă e cu supărare.

- Trei șilingi este un preț foarte rezonabil..., începu Holbata.

- ...pentru un han cu mai mult de un covor, răspuse Morsa.

- Puteți alege orice cameră pentru afacerea dumneavoastră, spuse Lettie, fără să le bage în seamă, apoi adăugă cu vocea mai joasă, astfel încât cele două bătrâne doamne să nu o audă: Chiar și pe ale lor.

Se așteptase ca el să se tocmească. La urma urmei, era un om de afaceri și se aflau în orașelul Barter. Dar străinul doar se încruntă din nou și spuse:

- Sper că voi putea obține de la tine tot ce am nevoie.
- Așa va fi, îi promise Lettie. Plus un ceai și un zâmbet.
- Prea bine, zise el. Atunci, ne-am înțeles.

Lettie își mască bucuria. Era atât de disperată după bani, că ar fi acceptat și doi șilingi. Trei vor acoperi toată datoria lui Tati din seara asta. Dacă i-ar putea trimite acum, nu ar mai fi nevoit să îi împrumute de la domnul Hulpavu, recuperatorul. Iar asta ar însemna că domnul Hulpavu nu va mai veni pe la miezul nopții, după ultimul lor cover.

De trei ori uraaa pentru bărbatul necioplit, cu barba de țurturi! țipă ea în gând.

Lettie își dădu seama că nu îi cunoștea numele. Nu se prezentase, ceea ce era cu adevărat bizar, mai ales că era un om de afaceri, iar ea, un potențial client. Își puse problema dacă ar fi fost nepoliticos din partea ei să îl întrebe, dar înainte să apuce să spună ceva, el se aplecă brusc și culese trei pietricele din gheața neagră din jurul ghetelor sale.

- Uite, zise el. Întinde mâna.
- Dar Lettie își încrucișă brațele.
- Domnule, am zis trei șilingi, nu pietre.
- Iar eu am zis „întinde mâna“. Deci nu te mai îmbu-
fna și fă ce-ți zic, fetiço.

Lettie se conformă, dar fără tragere de inimă. Bărbatul îi puse în palmă pietricelele: una, două, trei. Apoi căută în interiorul paltonului său și scoase o fiolă din sticlă

în formă de J. Era umplută cu un lichid gros, argintiu. Îi scoase dopul și picură câte un pic pe fiecare pietricică.

Și atunci se întâmplă ceva.

Ceva extraordinar.

Pietricelele începură să sfârâie. Săreau în palma lui Lettie ca niște greierași.

- Ține-le! zise străinul.

Lettie își făcu palmele căuș, iar pietricelele continuară să sară înăuntru. Apoi se auzi de trei ori *po!* și nu le mai simți mișcându-se. Printre degete i se strecură un firicel subțire de fum.

- Gata, zise străinul, punând dopul sticlei la loc.

Lettie își deschise palmele.

Și, fără să vrea, scoase un mic strigăt.

Bătrânele doamne din fotoliu se holbau și ele, cu gura căscată.

- Și acum, zise străinul, ne putem ocupa de afaceri.

Dar Lettie nu putea. Era complet împietrită din cauza șocului. Cele trei pietricele din palma ei dispăruseră, iar în locul lor se aflau acum trei șilingi.

- Cum ai făcut asta? murmură ea.

Bărbatul băgă la loc sticluța, înăuntru hainei.

- Un alchimist poate face tot ce vrea.

Lettie strânse bănușii în pumn. Cuvântul acela: *alchimist*. Nu mai văzuse un alchimist de o groază de ani. Și acum era unul chiar la hanul ei, care făcea bani din pietricele și căra după el o valiză misterioasă...

Ultimul alchimist care stătuse la hanul La Calul Bălan fusese mămica lui Lettie. Dar ea nu mai era. Lăsase trei lucruri în urmă: un bilețel, haina personală și un gol care nu fusese niciodată umplut.

- E multă vreme de când nu a mai fost un alchimist aici, la hanul La Calul Bălan, zise Lettie în timp ce străinul își făcea de lucru cu curelușele de la valiza sa. Ultimul a dispărut pe fereastră.

- Ar trebui să țin fereastra închisă, spuse el cu un aer absent.

- Știați că acest han a fost făcut cu ajutorul alchimiei, domnule? Totul a început cu puțin gunoi, care a fost amestecat într-un cazan cu niște substanțe alchimice speciale, și totul s-a schimbat, și ne-am trezit cu o casă...

- N-am timp de pierdut cu povești! zise bărbatul, pierzându-și cumpătul. Vei face exact ce îți spun sau transform șilingii înapoi în pietre, la fel de repede pe cât i-am făcut.

Lettie se încruntă.

- Sunt niște reguli aici, zise ea. Avem un registru și va trebui să semnați în el. Să vă scrieți numele, unde vă duceți și ce aveți în bagaj.

Bărbatul făcu câțiva pași de uriaș până la caiet, lăsând urme înghețate după el, și luă în mână pana.

- I-ai văzut dinții? șopti Morsa.

- Albastru-deschis, zise Holbata, umplându-și pipa cu frunze de mentă. Dar valiza, i-ai văzut-o?

- Mahon, zise Morsa, care începu să tremure, făcându-și candelabrele din urechi să sclipească. Cât de neobișnuit!

- Cât de *interesant!*

Lettie se grăbi înspre bucătărie și luă cheile de la camere din cârligul de deasupra cuptorului. Brebenoc își fâlfâia penele pe pervaz, cu un mesaj de la Tati prins de picioruș:

Aproape că am câștigat ultimul joc! E posibil să mai împrumut câțiva șilingi. Nu-ți face griji: am o presimțire foarte bună în legătură cu asta! Tati xxx

Tati avea mereu presimțiri bune după câteva sticle de bere.

Lettie își alungă repede gândul acesta din minte, înainte să apară și altele la fel de rele.

– Să împrumuți câțiva șilingi? murmură ea. Nu și de data asta!

Apoi se întoarce către Brebenoc:

– Am un mesaj pe care va trebui să îl duci înapoi imediat, Brebe. Dar acum trebuie să îl cazez pe musafirul cel nou. E cam iute la mânie. Și are și dinți albaștri. Stai să îi aflu numele și ți-l spun.

Se întoarce cu cheile în camera din față. Alchimistul lăsa pana jos și își luă valiza, fără să spună un cuvânt. Lettie aruncă o privire în registru, să îi afle secretele. Făcu ochii cât cepele când văzu că, acolo unde semnase el, cerneala roșie se făcuse albastră.

Lettie se uită la pană, apoi înapoi la pagină.

Nu se semnase cu niciun nume.

Scrisese doar *Neguțător de zăpadă*.

Lettie se miră. Un neguțător era cineva care avea ceva de vânzare.

Dar oare ce era *zăpada*?